

**УИЛИЈАМ МАКДОНАЛД, КАРЛ
НОТ
МОЛИТВА И ЕЖЕДНЕВИЕ**

Превод от англиски: [Неизвестен], —

chitanka.info

КАКВО Е МОЛИТВАТА?

Молитвата е говорене на Бога. Това е простото определение. Такива трябва да бъдат и нашите молитви — прости и неусложнени.

В молитвата ние напускаме тази планета и влизаме в тронната зала на вселената, за да разговаряме с Бога. Чрез вяра ние говорим с Него така, както едно дете говори с баща си.

Каква привилегия! Могат ли ангелите, които ни наблюдават, да кажат, съдейки по ежедневиия ни молитвен живот, че ние наистина си даваме сметка каква огромна привилегия имаме? Тя е изумителна и ние трябва да се възползваме от нея по-често, отколкото го правим обикновено.

КАКВИ СА РАЗЛИЧНИТЕ ВИДОВЕ МОЛИТВА?

Най-напред е *поклонението*. То включва възхвала, преклонение и изразяване на благодарност. Това са начини, по които изразяваме своята признателност към Господа за това, което Той представлява и което е направил за нас.

След това е *изповедта*. Тук признаваме своите грехове, беззакония и престъпления и искаме прошка от своя небесен Баща.

Други форми на молитва са *застъпничеството*, *молбите* и *молението*. Не винаги е лесно да ги дефинираме или да ги различим. Важното е да щурмуваме престола на благодатта, като се застъпваме за другите и се молим за собствените си нужди.

Едно нещо би трябвало да е съвсем очевидно — молитвата е привилегия, която има много различни форми. Тя определено не е „да си прочетеш молитвата преди лягане“, на което в по-ранни времена са учили малките деца. Но също така не е и „небесен списък за пазар“ с поредица от желания. За да не пропускате различните форми на молитва, мислете за нея като за разговор с Бога и помнете, че разговорът се променя в зависимост от нуждата и ситуацията.

КАК МОЖЕ ЧОВЕК ДА СЕ НАУЧИ ДА СЕ МОЛИ?

Първо, веднага щом се новородим, живеещият в нас Свети Дух ни учи да се обръщаме към Бога като към наш Баща (Гал. 4:6). Господ Иисус казва това в Мат. 6:9, но днес мнозина рецитират тези думи неделя след неделя, без да разбират какво означава да можеш да наречеш Бога „Отец“.

Второ, ние научаваме как да се молим от Писанията, като изучаваме молитвения живот на Господ Иисус и на Божия народ.

Трето, научаваме се да се молим, като се молим заедно с други вярващи. Като слушаме молитвите на други християни, ние несъзнателно научаваме нещата, които трябва да включваме в молитвите си. Това е най-пренебрегваният начин да се научиш да се молиш. А той е решаващ.

Никога не можем наистина да се научим да правим нещо, ако не отделим време да го правим. Човек, който иска да се научи да лети, трябва да направи нещо повече от това да изучава наръчници по летене, да учи терминологията и да наблюдава опитни пилоти. Трябва да стигне до така наречения момент да „пипне“ сам, да има действителна практика в управлението на самолет. Така е и с молитвата. Няма заместител на реалното време, прекарано в молитва.

КАКВИ СА УСЛОВИЯТА, ЗА ДА ПОЛУЧИМ ОТГОВОР НА МОЛИТВИТЕ СИ?

За да има последователен, ефективен молитвен живот, човек трябва да бъде вярващ (Йн. 9:31). Многобройните обещания, че Бог ще отговаря на молитвите ни, предполагат, че човекът, който се моли, е истинско Божие дете чрез вяра в Иисус Христос като Господар и Спасител. Това не означава, че Бог никога не чува молитвите на грешници. Много пъти Той се открива на невярващите именно като отговаря на техните отчаяни молитви. Но тези случаи са изключения.

Второ условие, за да получи човек отговор на молитвата си, е да няма в живота си неизповядан грях (Пс. 66:18). Той трябва да живее в близко общуване с Господа. Трябва да стои в Христос (Йн. 15:7). Това не е възможно, ако в сърцето си човек храни беззаконие. Нито пък може да стои в Христос, ако не се подчинява на Господа в области на своя живот, за които Бог ясно е говорил в Словото Си (Йн. 15:10) — да стои човек в Господ означава да Му се подчинява. Ето няколко примера за грехове, които възпират Бога да отговори на молитва — нежелание да простим на другите (Мат. 5:23, 24; 6:15; Марк 11:25); искане с егоистични мотиви (Як. 4:3); неразбирателство в брачните взаимоотношения (1 Петр. 3:6, 7); каквото и да е непокорство (1 Йн. 3:22); липса на състрадание към бедните (Пр. 21:13) и идолопоклонство (Езек. 14:3), наречено още сребролюбие в Божието Слово — един ширещ се сред много съвременни християни грях. А има и други! Едно от преките благословения на живота в святост е ефективният молитвен живот.

Човек трябва да се моли с вяра (Мат. 9:28; 21:22; Як. 1:6). Той трябва да вярва, че Бог иска и е способен да отговори, и че нищо не е твърде трудно за Него. Това вярване не е обща теория, която човек трябва да споделя, а се отнася до конкретните молитви, които представя пред Господа. Той трябва да вярва, че Бог ще направи онова, което е обещал, че Той възнагражда онези, които Го търсят усърдно (Евр. 11:6).

Човек трябва да пристъпва към Бога с истинно сърце, т. е. трябва да бъде искрен (Евр. 10:22). Неискрено е например да молиш Бога да направи нещо, което ти сам можеш да направиш. Молитвите да бъдем по-послушни на Бога или по-постоянни в ежедневноето си време за Него са примери за неискреност. Също така неискрено е да се молиш по начин, който има за цел да предаде някакво послание на онези, които слушат. Понякога хората се опитват да решат конфликти, да развълнуват общественото мнение или да кажат последната дума в спора си с някого чрез своите молитви. Такива неискрени молитви не стигат по-високо от тавана и ние трябва да се радваме за това. Неискрено е човек да се моли, като просто сипе думи. „Нищо не е по-неприемливо за Бога от това, да продължаваме да говорим, след като сме спрели да се молим“ (д-р Саут, цитиран от Бриджис в книгата му по Еклисиаст).

Човек трябва да се моли в името на Господ Исус (Йн. 14:13, 14; 16:23).

КАКВО ЗНАЧИ ДА СЕ МОЛИШ В ИМЕТО НА ГОСПОД ИИСУС?

Това със сигурност означава нещо повече от простото добавяне на думите „в Името на Иисус“ в края на молитвата. Означава да се молиш за онези неща, които са в съгласие с характера на Иисус. Означава да се молиш с авторитета на Господ Иисус. Означава да се молиш според Неговата воля (1 Йн. 5:14). А. У. Пинк казва: „Когато наистина се молим на Отца в Името на Господ Иисус, то е все едно, че Самият Христос се моли.“

Самюъл Ридаут пише: „Да искаш «В Неговото Име» означава да бъдеш хванат за ръката и поведен в молитва от Него; означава, ако мога да се изразя така, Той да коленичи до нас и Неговите желания да протекат през сърцето ни. Ето какво означава това.“

Адолф Сафир коментира: „Във всяка молитва едничкото жизненоважно условие е да можем да я отправим в Името на Иисус, според Неговото желание за нас, според волята на Отца и според учението на Духа. Затова не е възможно да се молиш в Името на Христос без себеизпитване, без размисъл, без себеотричане; казано накратко, без помощта на Светия Дух.“

„В Неговото Име. Неговото Име е онова, което е Той, Неговата природа, и следователно, да се молим в Името на Христос, означава да се молим според Неговата благословена воля. Мога ли да се моля за зло в Името на Божия Син? Онова, за което се моля, трябва да бъде действителен израз на Неговата природа. Мога ли да направя това в молитва? Молитвата трябва да излъчва силата на Светия Дух, ума на Христос и желанията на Христос във нас и за нас. Господ Иисус иска от нас все повече да се молим в Неговото Име. Не бихме си и помислили да завършим молитва без думите: «В благословеното Име на нашия Господ», но всъщност цялата молба трябва да бъде просмукана, пропита от блаженото Име на Иисус — всичко да бъде според Неговото Име.“

Това значи да се молим така, че молитвата ни да бъде вплетена в сърцето на Господ Иисус и в такава хармония с Божията воля, че Господ Иисус да е готов да сложи Собственото Си Име под нея и да добави Своето „Амин“, правейки я Своя.

КАКВА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ПОЗАТА НА ТЯЛОТО НИ, КОГАТО СЕ МОЛИМ?

Не съществува неизменно правило. Библията дава примери за различни пози. Авраам (Бит. 18:22) и Анна (1 Царе 1:26) са се молели прави. Соломон (3 Царе 8:54) и Даниил (Дан. 6:10) са коленичили. Мойсей и Аарон падали проснати на лицата си (Чис. 16:66), както и Господ Иисус (Мат. 26:39). Цар Соломон и апостол Павел насочват вниманието ни към издигането на ръцете в молитва като израз на желанието и готовността ни да се молим и да получаваме отговори. Трябва да използваме позата, която е най-подходяща за нашата ситуация. Когато един мъж се моли в събранието например, той вероятно ще бъде чул най-добре, ако стане. Обърнете внимание и на това, че позата на бирника в Лука 18:13 разкрива желание за покаяние и смирение.

КАКЪВ Е ПРАВИЛНИЯТ РЕД ЗА ОБРЪЩАНЕ КЪМ БОГА В МОЛИТВА?

Според Ефесяни 2:18 нормалното обръщение е:

към Отца,
чрез Господ Иисус,
в Светия Дух.

За съжаление, някои учат, че това е единственият правилен подход. В Новия Завет обаче има редица примери, където към Господ Иисус са се обръщали директно в молитва (Лука 24:51, 52; Деян. 1:24; 7:59; 9:5, 6; 10:14; Откр. 22:20). Ние днес имаме същата свобода да се обръщаме към Господ Иисус като ранните светии. От друга страна, в Писанието няма прецедент някой да се е обръщал пряко към Светия Дух.

КАКВО УЧИ БИБЛИЯТА ПО ОТНОШЕНИЕ НА ПУБЛИЧНАТА МОЛИТВА?

Основният пасаж по този въпрос е 1 Тимотей 2:1–8. Божията воля е да се отправят молби, молитви, искания и благодарения за всички хора и за всички владетели. Пределно ясно е, че отговорността за публичната молитва принадлежи на мъжете (гръцки „анир“, което означава мъжки, ст. 8), а не на жените (1 Кор. 14:34). Става въпрос за постановление от Бога ред за вършене на нещата, който не може да бъде елиминиран или омаловажен чрез разглеждането на тези стихове през призмата на съвременните културни тенденции, както предлагат някои.

При общата молитва един мъж води (на глас), а останалите хора го следват мълчаливо, като се присъединяват към неговата молитва. Тяхното „Амин“ в края изразява съгласието им с казаното (1 Кор. 14:16).

В Проповедта на планината Исус казва: „А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка и като си затвориш вратата, се помоли на своя Отец, който е в тайно; и твоят Отец, който вижда в тайно, ще те възнагради“ (Мат. 6:6). Това обаче не означава, че не можем да се молим заедно с други хора. Ако беше така, то Господ Исус би нарушил Своето собствено правило (Йн. 11:41, 42)! Не, с тези думи Той предупреждава за лицемерната практика да се молим публично *с цел да ни видят хората*. Това означава, че е погрешно да оформяме и подреждаме молитвите си така, че да угодим на хората около нас или да се съобразяваме с тях. Именно това трябва да избягваме.

КОЛКО ВРЕМЕ НА ДЕН ТРЯБВА ДА ОТДЕЛЯМЕ ЗА МОЛИТВА?

Не бива да има фиксирани правила. Трябва да избягваме да мислим за молитвата като за състезание по издръжливост или маратон. В действителност, качеството на нашата молитва е по-важно от количеството.

Количеството време, което инвестираме в молитва, ще зависи от редица фактори като собственото ни усещане за нужда и спешност, приоритета, който даваме на молитвата спрямо другите неща, които правим през деня, спектъра на нашите интереси и нивото на нашата духовна зрялост. Понякога Божият Дух ни дава желанието да се молим продължително време. В други моменти това желание за молитва може да не е толкова голямо. Фактът, че в определени случаи Господ е посвещавал цяла нощ на молитва, вероятно се дължи на Неговото съзнание за огромните духовни конфликти и нужди около Него. По същия начин хората, които имат ясно съзнание за конфликтите и нуждите в днешно време, ще постъпят добре, ако инвестират много време в молитва.

Трябва да имаме *редовни моменти* за молитва всеки ден (Пс. 55:17; Дан. 6:10), но също така трябва да се научим да живеем в атмосфера на молитва. Това означава да говорим на Господа винаги, когато възникне случай. Неемия е класическа илюстрация за това. Преди да отговори на въпроса на царя, той отправя молитва към Бога в небесата (Неем. 2:4). Павел ни учи да се молим „непрестанно“ (1 Сол. 5:17; Еф. 6:18) и Писанието потвърждава факта, че той е практикувал онова, което е проповядвал (Римл. 1:9; Еф. 1:16; Кол. 1:3, 4, 9; 1 Сол. 1:2, 3; 2 Тим. 1:3).

Ако сме измъчвани от безсъние, можем да изкупим времето с молитва (Пс. 63:6).

Събуждам се внезапно! Часовникът показва два;

*Домът е много тих.
Свободни да витаят където пожелаят
са мислите ми пак.
Прекрасно, тихо нещо знам да правя —
дошло е време за молба.*

Р. У. Тобиас
(превод — Детелина
Георгиева)

Когато Генерал Стоунуол Джаксън преподавал във Военния институт във Вирджиния, той казал: „Така здраво съм вкоренил навика на молитвата в ума си, че никога не вдигам дори чаша вода към устните си, без да поискам Божието благословение; никога не подпечатвам писмо без да сложа молитва под печата; никога не вземам писмо от пощата, без да издигна мислите си към небесата; никога не влизам в нов час в залата за лекции без молба за кадетите, които излизат, и за онези, които влизат.“

Когато сме изправени пред необичайно натоварен ден и в бързането ни се струва, че имаме много малко време за молитва, трябва да си припомним думите на Мартин Лутер: „Имам толкова много работа, че не мога да се справя, без да прекарам в молитва три часа през деня.“ Въпросът, който би трябвало да си зададем, е не „Мога ли да си позволя време за молитва?“, а „Мога ли да си позволя да не се моля?“ Трябва да приемем за угодна жертва за Бога да ставаме рано от сън, за да имаме достатъчно време за молитва.

КОГА ТРЯБВА ДА СЕ МОЛЯ?

Писанията подкрепят спазването на точно определено време за молитва в дневния режим. В Псалм 55:17 виждаме, че Давид е имал следния план за молитва: „Вечер и сутрин, и по обед ...“ Той е определил тези периоди през деня за молитва и ние всички можем да се облагодетелстваме, като следваме примера на човека по сърцето на Бога. Даниил, друг Божи човек, също имал време и място, отделени специално за молитва, както виждаме в Даниил 6:10. Примерът на Даниил, „възлюбения мъж“ (Дан. 10:19), също е от полза за нас. Сутрешното време за молитва посвещава деня на Бога, тогава искаме помощ за задачите през деня. Обедната молитва може да бъде „ободряваща почивка“ и отново да насочи вниманието ни към Господа, на когото служим. Вечерната молитва може да бъде преглед на извършеното през деня, изповед на греховете, застъпване за новоосъзнати нужди и поверяване на нощта на Бога.

Павел говори за непрестанна молитва (1 Сол. 5:17). Това предполага нагласа на молитвен дух, в който отправяме молитви към небето винаги, когато възникне нужда през деня. Полезно е да се научим да се молим веднага, щом възникне нуждата, и да устояваме на изкушението да отложим молитвата за по-късно. Можем да научим и децата, и възрастните да правят това, като им показваме добър пример в нашия собствен живот. Това е и основният начин, по който Иисус е учил Своите ученици как да се молят.

КАКВА Е ВРЪЗКАТА МЕЖДУ МОЛИТВА И ВЯРА?

Като начало трябва да вярваме, че Бог съществува и че възнаграждава онези, които усърдно Го търсят (Евр. 11:6).

Погрешно е да смятаме, че ако вярваме нещо достатъчно силно, то ще се случи. Вярата трябва да бъде основана на Божието Слово. Ако Бог е дал обещание, можем да поискаме изпълнението на това обещание в молитва и да знаем, че то ще се изпълни.

*Когато славата на Отца
е на всяка молитва целта,
когато пред трона в Небеса
я представя Бог Сина,
когато молбата идва от Духа
и с вяра сърцата стоят,
тогава знаем, че всяко моление
ще намери удовлетворение.*

(превод — Детелина
Георгиева)

Съществуват два принципни начина, по които Бог ни предава Своето Слово. Преди всичко, това е Библията. В нея ние имаме общия план на Неговата воля. Колкото по-библейски ориентирани са нашите молитви, толкова по-сигурни можем да бъдем, че ще получаваме отговори.

Понякога Бог ни разкрива Своята воля или Свое обещание субективно, т. е. Той ни напътства чрез нежния шепот на Светия Дух. Например Той може да ни даде увереност, че някой, когото обичаме, ще бъде изцелен, или че ще бъдат осигурени пари точно навреме. С това обещание можем да бъдем сигурни в отговора на молитвата. Бог

обаче никога не дава лични откровения, които противоречат по някакъв начин на Неговото писано Слово. Ако имам някакво чувство или интуиция, или предчувствие, то те трябва да бъдат породени и потвърдени от Писанието, тъй като именно това е начинът, по който Бог ни говори днес. И трябва да бъдем много внимателни в областта на това субективно откровение. Християни често твърдят, че Бог им е открил това или онова, но последващите събития показват, че Господ никога не го е казвал.

За да обобщим: можем да се молим с вяра, когато Божията воля ни е разкрита или в Писанията, или чрез лично слово, предадено ни от Духа и потвърдено от Писанията. Но да предположим, че не знаем каква е Неговата воля или как да се молим по определен въпрос. В такъв случай трябва да се молим да бъде Неговата воля, без значение каква може да бъде тя. Това е момент, в който можем да бъдем особено благодарни, че Господ Иисус и Светият Дух се молят за нас (Римл. 8:26, 27, 34).

ИЗДАВАТ ЛИ ДУМИТЕ „АКО Е ТВОЯТА ВОЛЯ“ ЛИПСА НА ВЯРА?

Когато знаем със сигурност каква е Божията воля по даден въпрос, очевидно ще бъде неуместно да добавяме думите „ако е волята Ти“ към молбата си.

Но има много случаи, в които просто не знаем каква е Божията воля. В такива моменти е съвсем подходящо да поставим искането си в зависимост от Неговата воля.

След като моли чашата да Го отмине, Иисус казва: „Не обаче както Аз искам, а както Ти искаш“ (Мат. 26:39). Павел казва: „Надявам се да остана при вас известно време, ако позволи Господ“ (1 Кор. 16:7). Яков ни препоръчва да казваме: „Ако иска Господ и сме живи, ще направим това или онова“ (Як. 4:15).

Джон МакНийл пише в „Изпълнения с Духа живот“:

„Когато Бог е дал обещание за някакво конкретно благословение, за християнина е привилегия да «настоява да получи» чрез вяра обещаното. Ако Бог му казва, че определено благословение е негово по силата на това, че е Негов син, той може да «приеме» обещаното по благодат. Тогава не е нужно да се «моли» в смисъл «Господи, ако е Твоята свята воля, дай ми го.» Има ли място за «ако»? Не е ли казал Бог, че това е Неговата воля? Не му ли го е обещал? Не му ли го е дал? Защо тогава трябва да се подиграва на своя Господ, като Му казва «Ако е волята Ти»?

Но да предположим, че човек иска нещо, което Бог не е обещал изрично, нещо, по отношение на което Той не е разкрил волята Си; всичко, което християнинът може да направи в този случай, е да «моли», той не може да «настоява», а Бог може да му даде онова, което иска, или да

прецени, че е най-добре да откаже на молбата на детето Си ... Нека тогава да се научим ясно да разграничаваме «настояването» като акт на вяра, основано на изрично обещание в Словото, и искането под формата на молба в молитва.“

Ние не можем да принудим Бога да ни даде нещо, като твърдим, че ни се полага, като настояваме за него или като искрено вярваме, че то ни принадлежи.

КАКВА Е ВРЪЗКАТА МЕЖДУ МОЛИТВАТА И ПОСТА?

Постенето може да бъде дефинирано най-просто като „въздържание от храна, огладняване“. То е начин за постигане на будност и бдителност в молитва. Когато се молим, след като сме се нахранили добре, ние често сме сънливи. Но когато постим, можем да се молим с подобрена концентрация, стига, разбира се, да не мислим за храна.

Постенето прави молитвите ни по-усърдни. Твърдостта ни в спазването на пост показва, че възприемаме сериозно отношенията си с Бога. Обърнете внимание на следните примери от Писанието, където постът и молитвата са тясно свързани: Втор. 9:18–20; Съд. 20:24–28; 1 Царе 7:5–9; Ездра 9:3–6 и 10:6; Неем. 1:4; 9:1–3; Пс. 35:13; Йоил 1:13, 14; Йн. 3:7–10.

Освен основния смисъл на поста като въздържание от храна, съществува и въздържание от брачен акт. То е споменато в 1 Коринтяни 7:5–6, където е свързано с постенето. Целта му е човек да може да се отдаде изцяло на молитва. Семейните хора трябва да помнят предупреждението да не прекаляват с това въздържание и така да станат плячка на изкушението.

В своята книга „Ефективна молитва“ Дж. Осуалд Сандърс казва: „Макар че в Новия Завет постът винаги е по желание, Писанието разкрива, че към него е прибегвано пред лицето на особено изкушение (Мат. 4:2), при копнеж за по-близка връзка с Бога (1 Кор. 7:5), при дълбока загриженост за евангелизиране на нови области (Деян. 13:1–3), при големи усилия за изграждането на дадена църква (Деян. 14:21–23) или в много трудна ситуация, когато нищо друго не помага (Мат. 17:21).“

Трябва да е ясно, че постенето е безполезно като средство за придобиване на Божието благоразположение. То не е заслуга, която може да ни спечели спасението.

Трябва също така да се отбележи, че по правило постът е личен въпрос между човека и неговия Господ. Той трябва да бъде провеждан тайно и никога с цел да направим впечатление на другите с по-голямата си святост (Мат. 6:16–18). Но има и случаи, когато към молитва и пост е призовано цялото събрание, както виждаме от следните места в Писанието: 2 Лет. 20:3; Неем. 9:1; Ест. 4:16; Деян. 13:2. За съжаление повечето събрания днес напълно пренебрегват този принцип. Матей 6 не забранява публичния пост, също както не забранява и публичната молитва.

МОЖЕМ ЛИ ДА СЕ МОЛИМ ЗА НЕСПАСЕНИТЕ И ДА БЪДЕМ СИГУРНИ, ЧЕ ТЕ ЩЕ СЕ СПАСЯТ?

Божията воля е всички хора да се спасят, но Той не ги спасява против тяхната воля. Той няма да насели небето с хора, които не искат да бъдат там.

Когато се молим за спасените, ние можем да бъдем сигурни, че Бог ще им говори по някакъв начин. Може би някой ще им даде брошура. Може би ще чуят Евангелието по радиото или по телевизията. Може някой приятел или съсед да им свидетелства. Ние не знаем как Бог ще го направи, но вярваме, че Той наистина говори на невярващите всеки път, когато се молим за тях. Тогава от тях зависи дали ще приемат, или ще отхвърлят поканата на Евангелието.

ТРЯБВА ЛИ ДА СЕ МОЛИМ ЗА НЕЩО ДО БЕЗКРАЙНОСТ?

Отговорът на този въпрос зависи от много фактори. Един родител християнин, например, трябва да продължава да се моли за спасението на своите деца, докато всички те не се обърнат. Би било грях да спре да се моли за тях. От 1 Царе 12:23 виждаме, че трябва да продължаваме да се молим за онези, които са под нашата грижа и отговорност, независимо от техните действия или нагласа.

От друга страна, Господ често ни разкрива, че има неща в живота ни, които Той няма да промени. Павел се е молил три пъти да се махне трънът от плътта му (очевидно физически проблем). Но Господ му дал да разбере, че няма да го махне, но ще даде на Павел благодатта да го търпи. Затова апостолът престанал да се моли за това и започнал да се хвали с немоцта си, за да почива на него Христовата сила (2 Кор. 12:7–9). Това трябва да говори много на онези, които в своите молитви изискват изцеление.

Господ Иисус разказва две притчи, които учат, че трябва да бъдем настоятелни и упорити в молитвите си. Първата е за човек, в чиято къща дошъл неочакван гост късно през нощта. Понеже нямал достатъчно храна, той отишъл до къщата на свой приятел и тропал на вратата, докато не му отворили и не получил всичко, което искал (Лука 11:5–8). Другата притча е за една вдовица, която отишла при съдия, за да търси справедливост спрямо противника си. Отначало съдията не направил нищо, но заради нейната безочлива настойчивост накрая удовлетворил молбата ѝ (Лука 18:1–8). И двете притчи учат, че трябва да упорстваме в молитва; да искаме и да продължаваме да искаме, да търсим и да продължаваме да търсим, да хлопаме и да продължаваме да хлопаме. Някой е казал: „Много от нас, когато се молят, са като момчето, което звъни на входния звънец, но после избягва преди да отворят вратата.“

„Усърдното постоянство не е безсмислено повтаряне (2 Кор. 12:8). Едното произхожда от съмнение, другото — от вяра. В молитва, породена от съкровена нужда и повтаряна, докато тази нужда не бъде удовлетворена, можем да кажем едни и същи неща повече от сто пъти, но това няма да бъде напразно. Затова Господарят, който ни е предупредил срещу езическите празни повторения, ни е заповядал да проявяваме настойчивост, която постига своето“

А. Макларън

Има обаче моменти, когато не бива да бъдем настоятелни в молитва:

1. Когато Господ вече ни е дал отговор „не“ (Втор. 3:26; 2 Кор. 12:9).
2. Когато изправяме собствената си воля срещу Божиата воля.
3. Когато Светият Дух ни е освободил от нуждата да продължаваме да се молим за дадено нещо.

БОГ ВИНАГИ ЛИ ОТГОВАРЯ НА МОЛИТВИТЕ?

Да, Бог отговаря на всяка молитва точно по същия начин, по който вие или аз бихме отговорили, ако имахме Неговата мъдрост, любов и сила!

Понякога Той ни дава точно това, което искаме. Понякога ни дава нещо по-добро от онова, което искаме (Еф. 3:20). Но Той винаги ни дава онова, което е най-доброто за нас. „Детето иска от белия прах, който вижда, като си мисли, че това е захар. Родителят не му дава отровата, а му дава истинска захар. Той действително дава на детето си онова, което то иска. Така прави и Бог с нас; Той отговаря на всяка молитва по Своя най-добър начин“ (*Избрано*). Трябва да помним, че „да“ не е единственият приемлив отговор на нашите молитви. „Не“ е също толкова отговор от Бога и един от белезите на духовната зрялост е да се научим да приемаме Божието „не“.

Понякога Бог ни отговаря незабавно, но в други случаи Той ни учи да чакаме отговора.

*Бог отговаря на молитвен зов.
Понякога Той дава — за слабите сърца —
веднага точно просбата на Своите деца.
Но често вярата ни трябва
да се научи на по-дълбок покой,
и на мълчанието Му да уповава,
когато не може да говори Той.
Защото Той, чието Име е любов,
безспорно най-доброто ще изпрати.
Звезди да изгорят и планини да се разклатят,
Той верен е и обещанията Му са твърди —
за онзи, който търси.*

(превод — Красимира
Ненова)

В отговор на въпроса „Бог винаги ли отговаря на молитвите?“, Адонирам Джъдсън казал: „Аз никога не съм се интересувал дълбоко от нищо, никога не съм се молил искрено и усърдно за нищо, но то ставаше. По някое време, без значение в колко далечен ден, някак си, под някаква форма, може би по последния начин, за който бих се сетил, то ставаше. А аз винаги съм имал толкова малко вяра. Дано Бог ми прости ... и очисти от сърцето ми греха на неверието.“

Убеден съм, че когато отидем на небето и видим колко прекрасно и пълно е отговорил Бог на нашите молитви, ще ни се иска да се бяхме молили повече.

МОЖЕ ЛИ МОЛИТВАТА ДА ЗАДВИЖИ БОЖИЯТА РЪКА ДА НАПРАВИ НЕЩО, КОЕТО ТОЙ ИНАЧЕ НЕ БИ НАПРАВИЛ?

Струва ни се, че отговорът на този въпрос се намира в Яков 4:2: „Нямате, защото не просите.“ Също и в Яков 5:16: „Много може молитвата на праведния в действието си.“ Първият стих подсказва, че Бог не ни е дал определени неща, защото не сме ги поискали. Вторият внушава, че ако праведният не се моли, тогава чрез него ще бъде извършено малко. Да, в отговор на молитва Бог върши неща, които иначе не би направил. Един от братята Уесли разказва свой сън, в който един ангел го развеждал из голям склад в небето, където кашони и щайги били натрупани чак до тавана. След като се разходили из мястото, той попитал ангела: „Какви са всичките тези кашони и защо са там?“ Ангелът отвърнал: „Това са отговорите на молитвите, които християните никога не са изrekli.“

Това би трябвало да ни накара да се замислим какво бихме могли да постигнем за Бога само ако бяхме поискали. Да помислим за изключително големите и скъпоценни обещания в Словото, към които никога не сме извявали претенции. Ние сме слаби, когато можем да бъдем силни. Докосваме в Името на Бога живота на толкова малко хора, когато бихме могли да докоснем хиляди или дори милиони. Искаме само парче земя, когато бихме могли да настояваме за континенти. Ние сме духовни просяци, а бихме могли да бъдем богаташи. Нямаме, защото не просим. Сега е моментът да решим да променим личния си молитвен живот, за да увеличим своята ефективност за Спасителя.

ТРЯБВА ЛИ ДА ИЗПОЛЗВАМЕ ГОСПОДНАТА МОЛИТВА ОТ МАТЕЙ 6:9– 13?

Първо, трябва да разберем, че това не е „Господната молитва“, както я е озаглавило преданието. Това е молитвата на учениците. „Господната молитва“ по-скоро бихме могли да наречем молитвата на нашия Господ в Йоан 17. В Матей 6 Иисус не казва да се молим точно с „тази молитва“, а да се молим по този начин. Със сигурност е уместно да я използваме, ако тя действително изразява дълбоките копнежи на сърцето ни. Господ обаче вероятно е възнамерявал тя да бъде по-скоро модел за нашите молитви, отколкото да бъде повтаряна дословно. Тя предлага например молитвите ни да започват с прослава на Бога: „Отче наш, който си на небесата, да се свети Твоето Име.“ Вместо да се втурваме в Божието присъствие с нашите собствени искания, ние трябва да спрем и да Му се поклоним. Псалм 100 не казва да влизаме в Неговото присъствие с искания, а с хваление, благодарност и благословение (ст. 4).

Второ, ние трябва да се молим за Неговите интереси тук на земята: „Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята.“ Това е един от начините да изпълним заповедта на Спасителя: „Първо търсете Божието царство и Неговата правда“ (Мат. 6:33).

След това сме насърчени да представим нашите собствени молби: „Дай ни и днес ежедневния хляб.“ Чрез вяра трябва да живеем в постоянна зависимост от Господ да снабдява Той нашите нужди. След това идват изповедта и прощката: „Прости ни дълговете, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“ Признаваме греховете си, както и дълговете си. Също така си даваме сметка, че Бог няма да ни даде Своята родителска прошка, ако и ние не сме готови да простим на онези, които са ни онеправдали.

После молим Господ да ни пази от греха и от силата на дявола: „И не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукавия.“ Тези думи изразяват едно здравословно осъзнаване на нашето собствено безсилие да устоим на изкушението и пълно разчитане на силата на Бога да ни защити.

Накрая се връщаме отново към поклонението и хвалението: „Защото е Твое царството, и силата, и славата, до века. Амин.“ Вярно е, че тези думи не се срещат в някои ръкописи на Новия Завет, но те действително предлагат един подходящ завършек на нашите молитви.

В такъв случай начинът, по който можем да използваме молитвата в Матей 6, е като образец за нашите собствени молитви, но изразени с наши думи.

Господ със сигурност не е искал да повтаряме тази молитва механично, сякаш въртим молитвено колело. Той е казал: „А когато се молите, не използвайте празни повторения като езичниците; защото те мислят, че ще бъдат послушани заради многословието си“ (Мат. 6:7). Той иска от нас да се молим, а не да „четем молитви“.

*Молитвите си казвам често,
но моля ли се някога?
Желанията на сърцето ми
дали са в думите изречени?
Все едно да коленича
и да хваля бог от камък
е да дам на Бога жив
молитва, но от думи само.
Защото думи без сърце
да чуе Бог не ще;
нито ще се вслуша в устни,
мълвящи с неискрено чувство.
Боже, какво искам покажи ми
и да се моля научи ме;
за да не търся Твоята благодат
без чувство в думи, що към Теб летят.*

Дж. Бъртън младши

(превод — Детелина
Георгиева)

ЗАЩО НИ СЕ ВИЖДА ТОЛКОВА ТРУДНО ДА СЕ МОЛИМ?

Молитвата е духовно занимание, а да бъдем духовни не е естественото ни състояние. „Никъде не четем ръката на Иисус Навиев да се е уморила от въртене на меча, но ръката на Мойсей се е уморила от държане на жезъла. Колкото по-духовна е задачата, толкова по-склонни сме да се изморяваме от нея. Можем да стоим на крака и да проповядваме по цял ден, но не можем да се молим цял ден. Можем да ходим насам-натам и да посещаваме болни по цял ден, но не можем с такава лекота да прекараме цял ден във вътрешната си стаичка. Да прекараме една нощ в молитва с Бога би било несравнимо по-трудно, отколкото да прекараме една нощ като проповядваме на някого. Внимавайте да не спирате ежедневното си застъпничество в молитва“ (Неизвестен автор).

Молитвата е тежка работа. Тя е била наречена „настойчивост с усърдни усилия на душата, борба и вземане на надмощие, силен плач и сълзи“. Както казва Баундс, „Истинската молитва изисква сериозно внимание и време, което не се харесва на кръвта и на плътта.“ Иисус, когато вижда Своите заспали ученици в Гетсиманската градина, казва че „духът е бодър, но плътта — немощна“ (Мат. 26:41). Мързелът често е нашата най-голяма пречка.

Друга причина, поради която е толкова трудно да се молим, е че Сатана непрестанно поставя спънки по пътя ни. „Андрю Бонар отбелязва, че никога не е прекарвал време в искрена молитва без ожесточена битка преди това. Сатана не се страхува от нищо друго толкова, колкото от молитвата. Той стои пред портите на Светая Светих като ангел на светлината. Той не атакува открито, той разсейва“ (Самюъл Чадуик). Често се случва преди молитвено събрание да ни притисне умора, да ни заболи главата или да се изправим пред друго подобно препятствие. Те изглеждат като основателни извинения да не отидем на събранието. Ако не се поддадем на тези физически проблеми и отидем на събранието, ние преживяваме голямо

благословение и си тръгваме напълно ободрени. Действително е вярно, че Сатана трепери, когато види и най-слабия християнин на колене. Дяволът ще направи всичко възможно да ни отклони от молитва.

КАКВО МОЖЕМ ДА НАПРАВИМ, ЗА ДА ПРЕДОТВРАТИМ БЛУЖДАЕНОТО НА УМА В МОЛИТВА?

Блуждаенето на ума в молитва е универсален за християните проблем. Умът, като див кон, обича да бяга и препуска през гори и поля, без ограда или други препятствия. За да имаме смислен молитвен живот обаче, ние трябва да се научим да обзаведем и да връзваме ума си. Един от начините да го постигнем е да премахнем всичко, което ни разсейва, и така да подобрим концентрацията си. Да „влезеш във вътрешната си стаичка“ и да „затвориш вратата след себе си“ означава да положиш целенасочени (а понякога даже героични) усилия, за да елиминираш нещата, които те разсейват. Някои неща ни разсейват зрително. Един от най-лесните пътища към ума е през „вратата на очите“. Ето защо е полезно да затваряме очите си, когато се молим. Ако очите ни са отворени, докато се молим, трябва да насочваме погледа си или към молитвен списък, или към зона, свободна от телевизия, списания, прозорци или други визуални дразнителни.

Съществуват звукови дразнителни, които ни разсейват. Това е пътят към ума през „портата на ушите“. Дразнителни от този тип могат да бъдат избегнати, като се оттеглим на тихо място, където да се молим. Господ Исус го е правел често, като се е оттеглял в Гетсимания (Йоан 18:2). Разсейващи дразнителни могат да бъдат телевизия, радио, музикални уредби, телефон, играещи деца, разговарящи хора и дори шумът от домашните любимци или домакинската техника. Добре е да изберем място с възможно най-малко такива шумове.

Някои неща разсейват с миризма. Те са много, но това, което най-лесно ни идва наум, е храната. Особено ако някой е постил, за да си повиши концентрацията! Добра идея е да изберем място, където тези вкусни миризми не могат да достигнат носа и да отвлекат мислите ни

от молитвата към големи чинии с храна. Има и други миризми, които могат да ни разсеят приятно (като парфюма) или отблъскващо (като боклука). Да „затворим вратата“ означава да ги избягваме.

Понякога се разсейваме просто защото умът ни е прекалено зает с други неща по време на молитва. Някои хора, които се молят рано сутрин, са разсеяни от мисли за предстоящите задачи за деня. В такива случаи може би е полезно да държим под ръка лист хартия и химикалка и да си записваме набързо мислите, които ни прекъсват. Така можем да сме сигурни, че няма да ги забравим, и да се концентрираме в молитва. Използването на добър молитвен списък може да разреши горния проблем, като не допуска разсейващи мисли и държи ума ни фокусиран върху молитвата.

Умората също ни разсейва. Ако трябва да станем рано, за да се молим, можем да решим проблема със сънливостта по няколко начина. Единият е да си легнем достатъчно рано, за да можем да си починем добре. Друг начин е да си вземем хладен душ преди да пристъпим към молитва. Според някои, помага студена или гореща напитка. Едно просто разрешение на проблема със сънливостта е да ходим, докато се молим. Тези идеи са полезни както за тези, които са изморени в края на деня, така и за онези, които се чувстват изморени в началото му.

Когато човек има навика да отправя молитвите си за деня непосредствено преди да си легне, възниква един проблем. Той е причинен от връзката, която умът му прави по отношение на времето и на мястото. Първо, времето — ако нашето ежедневно време за молитва е непосредствено преди да си легнем, ние развиваме навика да се молим и да заспиваме — молим се и заспиваме — молитва и сън — молитва и сън. Умът свиква да свързва молитвата и съня и не след дълго, когато сме доста изморени някоя вечер, ние коленичим за молитва и умът казва: „А, знам какво следва после — сън!“ И следващото нещо, което разбираме, е, че сме заспали докато се молим. Представете си какво ли си мисли Бог за това! Представете си, че един младеж е извикал своята любима, за да си говорят, и е заспал веднага, след като ѝ е казал „Здрасти“! Това не е много смислен разговор, нали? Родителите трябва много да внимават да научат децата си (и себе си!), че молитвата и сънят *не* са свързани! Тук думите на Господ Иисус прозвучават силно и ясно: „Защо спите? Станете и се молете“ (Лука 22:46).

Полезно е да имаме точно определено време и място за молитва (Дан. 6:10). Смяната на часа или на мястото често действа разсейващо. Точно определените време и място ни помагат да обучим ума си да се залавя своевременно за работа.

Вече споменахме постенето като помощно средство за концентрация.

Друг начин е да използваме молитвен списък.

КАК ДА СИ СЪСТАВЯ МОЛИТВЕН СПИСЪК?

Предлагаме ви да използвате малък бележник с лесно късащи се листа. Озаглавете първата страница **преклонение**. Избройте различни характерни качества и дела на Господа, заради които Той заслужава да бъде хвален. Научете се да търсите тези неща във вашето тихо време с Господа и ги добавяйте към този списък.

Втората страница може да бъде посветена на **изповедта**. Когато Светият Дух ви изобличава за някакви грехове, записвайте ги. Особено важно е да си записвате обсебващи грехове, от които искате освобождение.

Третата страница може да бъде посветена на **личните молби**. Тя трябва да включва вашите духовни стремежи, ежедневните ви проблеми, както и текущите ви нужди.

Друга страница трябва да бъде посветена на **застъпничество** — **общо**. Предлагаме да включите теми като: църквата, бедните и нуждаещите се, хората в трудности, беди и изпитания, болните (по име), затворените и арестуваните заради евангелието, управниците и всички, които са на власт, хората във въоръжените сили, старейшините в местната църква, християнски организации, които особено ви интересуват, и т. н.

Задължително е да имате и страница, на която да изброите вашите **неспасени** роднини и приятели. Срещу всяко име оставете празно място, за да запишете датата, на която те ще се спасят.

Трябва да има и страница за **християните** — роднини и приятели — които са помолили за вашите молитви, или такива, които имат нужда от молитва — а кой няма?

Добре е да помните по име **господните служители** — както онези на мисионерското поле в чужди страни, така и онези във вашата страна. Ние имаме специално задължение към онези, които са излезли от нашето събрание, както и към други, с които пътищата ни са се

пресекли. Можем да се запознаем с техните нужди чрез молитвени писма, лични писма и мисионерски списания.

Последната страница може да получи заглавието **благодарност**. На благодарните сърца няма да им бъде трудно да изброят благословенията и милостите, за които да благодарят.

Молитвеният списък расте паралелно с нашето израстване във вярата. Когато слушаме проповеди, четем книги или списания, или се срещаме с хора, Господ влага в сърцата ни желанието да се молим за определени неща. Ако обаче не си запишем тези неща незабавно, ние сме склонни да ги забравяме. Молитвеният списък е не само начин да избегнем блуждаенето на ума, но и лекарство срещу късата памет.

Друга идея, която се е оказала от помощ и насърчение за мнозина, е воденето на молитвен дневник. Целта на молитвения дневник не е да попречи на блуждаенето на ума, а да напомня за благостта и добротата, с които Бог е отговорил на нашите молитви.

В 1 Царе 7:12 четем, че Самуил поставил между Масфа и Сен камък, който нарекъл Евен-Езер, и казал: „Дотук ни помогна Господ.“ Това бил паметник, който да напомня за един чудодееен отговор на молитва за избавление от филистимците (ст. 8). Когато хората видели този камък, те щели да си спомнят как Бог е отговорил на молитвата им и така да бъдат насърчени. И за нас е добре да имаме такива ориентири, такива „Евен-Езери“, и воденето на дневник с отговорите на молитви е един от начините да го направим. Можем да записваме молбата и датата от едната страна и да оставяме място за отговора и датата на отговора от другата. Друг начин е просто да си запишем нещата, които виждаме като отговор на молитва. Размислете над свидетелството на един благочестив човек за воденето на молитвен дневник: „Едно от нещата в моя живот, за които съжалявам, е, че не съм правил това. Мислех си, че никога няма да забравя, но поне подробностите вече са ми избягали. Днес си мечтая да си бях водил дневник.“

КАК МОЖЕ ЧОВЕК ДА БЪДЕ ДЪРЗЪК В МОЛИТВА И ЕДНОВРЕМЕННО С ТОВА ДА ПРОЯВЯВА УВАЖЕНИЕ КЪМ БОГА?

Иисус учи, че трябва да се молим с настойчивост (Лука 11:8). По отношение на тази дума Алън Джонсън пише: „Внимателното проучване на гръцката дума показва, че тя не означава «постоянство», а «дързост» или «безсрамие». Поуката на притчата е не постоянно в молитва, а дръзка, безочлива молитва...“

Норман Граб пише в същия дух: „Иисус изказва едно потресаващо твърдение за молитвата ... Той казва, че молещият се човек трябва да бъде толкова решен да получи онова, което иска, че стиска нокти и зъби и досажда, превръщайки се в напаст, докато не го получи; събужда съседа си посред нощ; не обръща внимание на предупреждението, че ще събуди децата; дори хлопа още по-силно, защото знае, че това ще накара неблагоприятния съсед да побърза да слезе долу, за да спре врявата; и накрая получава не само три хляба, а всичко, което е искал, от несъмнено разярения дарител. Не защото му е приятел, коментира Иисус, а заради чистото му «нахалство» (използваната дума означава буквално «безсрамие»). А ако един нежелаещ да помогне приятел може по този начин да бъде принуден да прояви щедрост, какво да кажем за желаещия Баща? Христос със сигурност ни призовава не към предпазливост и колебание, а към огромна дързост в молитва, придружена обаче от голямо смирение“ (сравни с Евр. 6:15).

Авраам е бил дързък, когато се е застъпил за праведните в Содом (Бит. 18:23–32). Яков е бил дързък, когато се е борил с Господ при Фануил (Бит. 32:24–29). Мойсей е бил дързък, когато се застъпил за израелския народ след случката със златното теле (Изх. 32:32). И отново, когато се е молил Божието присъствие да бъде с тях Изх. (33:12–18). И пак, когато народът роптаел заради храната Чис. (11:10–15).

В псалмите често срещаме много силни думи като обръщение към Бога: „Стани и се събуди“ (Пс. 35:23); „Събуди се! Защо спиш, Господи? Стани!“ (Пс. 44:23); „Възвиши се“ (Пс. 94:2).

Авакум протестира пред Господа да не наказва народа Си (Ав. 1:1–4), а после за това, че е използвал безбожните вавилонци (Ав. 1:12–17).

Разбира се, нашата дързост в молитва трябва да бъде уравновесена с уважение. Никога не бива да губим от поглед величието и върховенството на Господа и никога не бива да Му говорим по начин, който изразява неуважение или неуместна фамилиарност. Еклисиаст 5:2 ни съветва да не прибързваме с устата си пред Бога. Псалм 111:9 ни напомня, че Божието име е свято и страшно (сравни с Втор. 28:58).

Някои използват Исаия 45:11 в превода на Библията на Крал Джеймс като оправдание да *заповядват* на Бога в молитва („заповядайте ми за делото на ръцете ми“). Фразата обаче вероятно трябва да бъде въпрос, както е в Новия Международен превод („Заповядавате ли ми за делото на ръцете ми?“). Не е редно и не е свойствено за един слуга да дава заповеди на Господаря си. Нека нашата дързост да бъде основана на ясните обещания на Бога в Неговото слово, но и да помним, че трябва да проявяваме уважение към Онзи, който ни призовава да искаме от Него.

КАК ДА РЕШИМ ДАЛИ ДА СЕ МОЛИМ, ИЛИ ДА ИЗПОЛЗВАМЕ ЗДРАВ РАЗУМ?

Въпросът вероятно се отнася за такива решения като това, какви зърнени ядки да ядем за закуска или с какви дрехи да отидем на работа. Идеята е, че можем да вземем много решения, без да занимаваме Господа с тях. Здравият разум ни казва какво да правим, а Господ не се интересува какво решаваме, ако не е намесен някакъв принцип от Писанието.

Независимо че Бог действително ни позволява да упражняваме личната си преценка в някои области от живота, съществуват някои съображения, които никога не бива да забравяме.

Първо, Господ се интересува и от най-дребните детайли в нашия живот. Дори космите на главата ни са преброени.

Второ, ако кажем, че трябва да представяме в молитва пред Бога само по-важните въпроси, кой ще определи кое е важно и кое — маловажно? Кой може да каже до какво ще доведе едно привидно маловажно решение и какви ще бъдат дългосрочните резултати от него?

Трето, всъщност не съществува нищо незначително, що се отнася до Бога. Чарлз Спърджън коментира: Някой ми каза следното за един благочестив човек: „Господин еди-кой-си е мил човек, но е много странен. Наскоро се молеше за някакъв ключ, който бил загубил.“ Човекът, който ми каза това, беше учуден, че някой занимава Бога с нещо толкова банално, и остана още по-изненадан, когато му казах, че и аз се моля за малки неща. „Какво? Занимавате Бога с някакъв загубен ключ?“ „Точно така — отговорих аз. — Кажете ми, колко голяма трябва да бъде една грижа, за да можете да говорите с Него за нея? Ако се изисква определен размер, това трябва да ни е казано в Библията, за да можем да научим математиката на молитвата. Малките неща често ни причиняват големи грижи и понякога с тях е по-трудно да се справим отколкото с по-големите неща. Ако не можем да ги изкажем пред Бога, това ще лиши всички ни от така необходимата утеха.“ 1 Петрово 5:7 ни

увещава да възложим *всички* свои грижи на Господа, а не само важните.

И последно, когато се водим от здравия разум, възникват проблеми. Представата на всеки човек за здрав разум е различна. А много често здравият разум е точно обратното на живота на вяра. Спомням си един приятел, който казваше: „Здравият разум в Божиите неща понякога не е по-полезен от отрова за плъхове.“

ЗАЩО ТРЯБВА ДА СЕ МОЛИМ, КОГАТО БОГ ПРЕДВАРИТЕЛНО ЗНАЕ КАКВО ИСКАМЕ?

Вярно е, че Бог знае всичко и следователно е вярно, че Той предварително знае какво искаме. Но тази истина трябва да бъде разбрана заедно с факта, че Той е избрал да ни даде свобода на избор и свобода на действие. Той е избрал да слуша нашите молби и да ги удовлетворява, когато условията са изпълнени. Яков 4:2 ясно казва, че ако нещо ни липсва, това се дължи на липсата на молитва. „Нямате, защото не просите.“ Когато просим, ние заемаме позиция на зависимост от Бога и по този начин Го почитаме.

Ние трябва да се молим, защото Господ ни е заповядал да се молим. Заповедта да „искаме“, да „търсим“ и да „хлопаме“ в Лука 11 е във връзка с молитвата. „Непрестанно се молете“ (1 Сол. 5:17) също е заповед. Покорството го изисква.

Ние трябва да се молим, защото „молитвата променя нещата“. Един Божи светия е казал: „Когато се моля, се случват съвпадения. Когато не се моля, не се случват.“ Иисус казва: „Искайте и ще получите“ (Йн. 16:24). Яков ни казва, че „много може молитвата на праведния в действието си“.

Молитвата определя степента на нашата ефективност за Бога. Добре е казано, че можем да измерим своето влияние по броя на хората, които имат нужда от нашите молитви, и по броя на онези, които се молят за нас. Трябва да се молим, защото Божията работа не може да се върши без молитва. Без молитва може да се върши работа, но това не е работа на Бога.

Трябва да се молим, защото никога не сме толкова близо до всемогъществото, колкото когато се молим в могъщото Име на Господ Иисус. Никога няма да бъдем всемогъщи, дори и на небето, но в молитвата владеем повече сила, отколкото можем да владеем по какъвто и да е друг начин.

Трябва да се молим, защото, както е казал един писател, „ние можем да променим световните събития и да моделираме историята чрез простите, но въпреки това много силни инструменти на поста и молитвата“. Мисля, че това беше същият писател, който е казал, че християните контролират баланса на силите в света чрез молитва.

Дж. Х. Джоует пише: „Какви средства за вършене на чудеса държим в ръцете си в чудното царство на молитвата! Можем да занесем слънчевата светлина в студени и мрачни места. Да запалим лампата на надеждата в затвора на безнадеждността. Да свалим веригите на затворниците. Да извикаме спомени и мисли за дома в далечна страна. Можем да дарим небесен еликсир на духовно изнемошелите, дори когато те се мъчат далеч от нас. Чудеса в отговор на молитва! А големите чудеса се бавят, защото ние не падаме в моление на коленете си.“ Изумително е, че можем да използваме дадената ни от Бога воля, за да Му пречим и да Му се противопоставяме чрез нашето нежелание да се молим. Нека това никога да не може да се каже за хората, които четат тази книга. Всички ние трябва да спрем, да изповядаме липсата на молитва като грях, да се покаем за него и да се молим.

КОГАТО СЕ МОЛИМ САМИ, НА ГЛАС ЛИ ТРЯБВА ДА СЕ МОЛИМ, ИЛИ НАУМ?

И в двата случая Бог чува еднакво добре, всичко зависи от предпочитанието на човека. Има хора, които се чувстват неловко, когато се молят на глас, но ако продължат да го правят, свикват. Някои смятат, че да се молим на глас ни помага да се концентрираме и прави нещата по-реални. Господ Иисус често се е молил на глас. Ползата от молитвата на глас е, че чуваме как звучи и ставаме по-добри в изкуството на разговарянето и общуването с Бога. Давид казва: „Ще се оплаквам и ще стена и Той ще чуе моя глас“ (Пс. 55:17).

КОЛЕБАЯ СЕ ДА СЕ МОЛЯ, ЗАЩОТО НЕ МОГА ДА ИЗПОЛЗВАМ ХУБАВИ ДУМИ КАТО ДРУГИТЕ ХРИСТИЯНИ

Това може да е плюс, а не минус. Най-добре е да се използват прости думи, а не шаблонни изрази. Р. М. Оффорд пише: „Искай с простота. Истинската нужда забравя да бъде формална. Думите ѝ летят от сърцето като искри от наковалнята на ковача. Заучените фрази, дългите изречения, многосричните думи малко се харесват на душата, зажадняла за Бога и Неговата благодат. Колко кратки са изреченията на безсмъртната и неизменна молитва, на която Христос е учил учениците Си! Там няма нито една дълга дума. Най-дългата е «изкушение», а голямата част от думите са едносрични. Искаш ли да водиш други в молитва? Не произнасяй дума, която някой от слушащите няма да разбере. Изразявай техните, както и своите нужди.“ Помнете също, че кратките и ревностни молитви, произнесени публично, често са показател за дълги молитви насаме. Често е вярно и обратното. Онзи, който се моли безкрайно пред другите, вероятно никога не би направил това насаме, за да не измори публиката си, т. е. себе си. Молитвата от Матей 6 гл. може да се каже за по-малко от минута. Това би трябвало да ни подсказва, че за да бъде ефективна, молитвата не е нужно да бъде дълга.

ДАЛИ БОГ ПРАВИ НЕЩО ОСВЕН В ОТГОВОР НА МОЛИТВА?

Мнозина набързо биха отклонили въпроса с думите „Разбира се, че прави“, без изобщо да се замислят. Но може би не бива да достигаме твърде прибързано до този извод. Трябва поне да обмислим възможността след Сътворението Бог да не прави нищо, което не е поискано в молитва.

Когато се среща с новоповярвали хора, аз обичам да ги питам: „Кой се е молил за теб?“ Почти неизменно те споменават баба или съсед, или приятел, който се е застъпвал за тях.

Спърджън казва: „Молитвата е предвестник на милостта. Обърнете се към свещената история и ще видите, че едва ли на света е идвала голяма милост, която да не е била изказана в молба. ... Молитвата винаги въвежда благословенията. Тя ги изпреварва като сянка. ... Ако получавахме милостите, без да сме ги поискали, щяхме да ги приемаме за даденост, но молитвата ги прави по-скъпоценни от диаманти.“

В книгата „Бог и народите“ Хари Лейси пише: „Съмнително е дали изобщо човек, спасен или неспасен, получава нещо без молитва. Думите в Езекиил 36:37: «И това ... ще оставя ... да измоли от Мен, за да им го направя» вероятно са постоянен принцип. Макар че за Бог е удоволствие да дава, Той също така се наслаждава да бъде молен. Неговата върховна възвишеност предполага хората да Го търсят.“ Нямаме не защото това не е в Божия независим план, а защото не молим (Яков 4:2).

В КАКЪВ СМИСЪЛ ПОЧИТАМЕ БОГА С МОЛИТВИТЕ СИ?

Може би една илюстрация ще ни помогне. Александър Велики имал принципа да приема всеки от поданиците си по всяко време. Един ден при него дошъл един просяк с наглед много нахални молби. Без извинение той поискал ферма за себе си, зестра за дъщеря си и образование за сина си. За изненада на двора, Александър му дал и трите. Когато след това служителите му изразили пред него учудването си, той казал: „Изморих се от тези хора, които идват да искат по някоя златна монета. Този дързък просяк се отнесе с мен като с цар. Поиска много.“ (Иън Макферсън).

Е. У. Мор пише: „Нека имаме вярата да очакваме големи неща от Бога.“

*При Цар дошъл си ти —
Молби големи принеси!*

Колко често наскърбяваме Бога, като очакваме съвсем малко от Него. Задоволяваме се с такива слаби победи, такива лоши постижения, такива хилави копнежи по вечните неща, че не успяваме да оставим у хората наоколо си впечатлението, че нашият Бог е велик Бог. Не Го прославяме в очите на вярващите с живот, който приковава вниманието и събужда въпроси откъде идва силата, която го поддържа. Не се случва често да можем да кажем като апостола: „И те славеха Бога заради мен.“

Ако искаме да почитаме Бога с молитвите си, тогава трябва да се молим повече и за по-големи неща. Трябва да разширим кръгзора си, за да видим пълната картина. Мнозина от нас включват в молитва само най-близкото си обкръжение. Колко ли неща би направил Бог, ако разширим полезрението си и включим в молитвите си цели семейства,

квартали, събрания, села, щати, страни или раси? Как можем да се надяваме да променим света, ако в молитвите си никога не стигаме подалеч от ежедневиия хляб? Господи, избави ни от днешната дребнавост в молитвения живот!

КАК ДА ВКЛЮЧИМ ПОВЕЧЕ МОЛИТВИ В ЖИВОТА СИ?

Направете дневния си график така, че да имате време, в което нищо няма да прекъсва молитвите ви.

Създайте си навика да отправяте молитва веднага щом се появят повод или причина за това. Например, ако научите за някакъв проблем или нужда по време на телефонен разговор, помолете се веднага заедно със събеседника си. Защо да чакате?

Носете картончета, подобни на тези със стихове за запомняне, със записани името на човека и неговите молитвени нужди. Използвайте ги по време на пътувания, отиване и връщане от работа, на опашки или в чакални, за да изкупувате времето чрез молитва.

Посветете се да се събирате редовно с други вярващи за молитва. Ежеседмичното молитвено събрание на църквата трябва да бъде неизменен приоритет в живота ви.

Събранията могат да определят дни за молитва по различно време през годината и така да разширят молитвения си живот. Някои от библейските часове, които повечето събрания провеждат, могат ефективно и полезно да бъдат превърнати във време за молитва.

Молитвената верига би могла да бъде полезен начин за разрастване на съществуващия молитвен живот. Накарайте желаещите да се запишат в списък и да дадат телефонния си номер. Размножете списъка и го раздайте. Уверете се, че светиите знаят на кого да се обадят, за да започне молитвената верига. Тогава всеки, който има молитвена нужда, може да се обади на първия човек, който на свой ред ще се обади на следващия и така нататък. Всеки участник дава съгласие първо да се помоли за споделената нужда и след това да се обади на следващия в списъка. Това е превъзходен начин за мобилизиране на местното тяло от вярващи за молитва. Тук обаче трябва да отправим едно предупреждение: внимавайте разговорите да бъдат кратки и ограничени само до конкретната молитвена нужда, за да не водят до клюки.

КАК МОЖЕМ ДА НАПРАВИМ НАШИТЕ МОЛИТВЕНИ СЪБРАНИЯ ПО- ПРИВЛЕКАТЕЛНИ?

Тъжно е наистина, че много християни могат да се забавляват навън до 2 или 3 часа през нощта, но се изнервят, ако молитвеното събрание продължи с пет минути повече от предварително обявеното. Но също така е вярно и че много от нашите молитвени събрания са всичко друго, но не и запомнящи се събития. Грешка е да мислим, че можем да имаме привлекателни молитвени събрания без динамично ръководство и новаторска подготовка. Без тях ще бъдем тормозени от неловки паузи, дълги молитви, досадни повторения и неопределени общи приказки. На такива молитвени събрания в много църкви хората са принудени да присъстват само защото Библията го изисква от тях. Независимо от библейския призив за събиране на цялата църква за молитва, ние трябва да провеждаме такива молитвени събрания, че хората да не искат да ги пропускат.

Най-напред е необходим добър водещ, който да поддържа ритъма на събранието. Той ще разнообразява молитвите с песни, свидетелства за отговори на молитви, свързани със случая места от Писанието и др. Ще бъде подготвен с достатъчен брой съдържателни поводи за молитва и ще ги представя последователно по време на събранието. Може да предложи първо обща молитва, а след това — разделяне на по-малки групи.

Тези по-малки групи имат определени предимства. Повече хора могат да се молят на глас. Християните се чувстват по-свободни да споделят семейни проблеми и лични нужди. Младите хора имат по-голяма възможност да участват в молитвите, отколкото в голяма група. Малки групи, съставени само от жени, позволяват на дамите да се молят повече. Мълчаливото присъствие в събранието насърчава не молитвата, а блуждаенето на ума.

Водещият би могъл да научава поводите за молитва при разговори с вярващите от събранието, от молитвени писма на мисионери и от християнски списания. Освен това молитвени нужди могат да се споделят и по време на събранията. Това трябва да се прави така, че да не отнема много време. Много често времето за молитва бива доста съкратено от споделянето на молитвени нужди, при което се представя много и не винаги важна информация за човека или ситуацията. Това може да се избегне, като поводите за молитва се събират *преди* молитвеното събрание. Един от начините е вярващите да записват молитвените нужди на малки картончета, които да бъдат предавани на водещия или на друг определен човек, който да ги обобщи и размножи за раздаване на присъстващите. По този начин може да се избегне дългото споделяне на молитвени нужди.

На събранието може да се отдели малко време за промени и уточнения по отпечатаните поводи за молитва. Те биха могли да се прожектират по някакъв начин на екран. Предимството на предварително записаните и предадени молитвени нужди е, че няма да чакаме вечерта на молитвеното събрание, за да се опитаме да измислим нещо, за което да се молим. Копията на молитвените нужди, раздадени на всеки човек, могат да се използват за целенасочени лични молитви през цялата седмица и така да бъде насърчен молитвеният живот на вярващите.

Водещият може да прекъсва по-дълги молитви, на които изглежда не им се вижда края.

Той може да променя видовете молитва. Би могъл да призове към изповядване на греховете — не към подробно изброяване на неща, от които се срамуваме, а към общо признание на грехове, които биха могли да възпрепятстват Божието действие в молитвеното събрание. Може да отдели време за поклонение и възхвала. Няма да остане безучастен към актуалните новини, за които има нужда от молитва — бедствия, трагедии, политически кризи, войни и др.

Водещият трябва да бъде *"на вълната на Светия Дух"* и да бъде чувствителен към Неговото водителство. Молещите се не трябва да забравят за присъствието на Светия Дух, въпреки че човек води събранието. Светият Дух би трябвало да го изпълва и води, също както води проповедника по време на проповедта. Водещият не бива да допуска протакане на събранието, трябва бързо да се намесва при

прекомерно говорене и да прилага различни подходи, за да направи събранието толкова интересно и ценно, че хората да не искат да го пропускат.

КАКВИ СА ПРЕЧКИТЕ, ПОРАДИ КОИТО НЕ ПОЛУЧАВАМЕ ОТГОВОР НА МОЛИТВА?

В един от предишните параграфи изброихме някои от условията, за да получим отговор на молитва. Всяко условие, което не е изпълнено, се превръща в пречка. Неизповяданият грях например блокира каналите, по които текат отговорите (Ис. 59:1–2). Изброихме такива грехове като непростителен дух, отправяне на егоистични молби, раздор в брачните взаимоотношения, непокорство, липса на състрадание към бедните, идолопоклонство и неискреност.

Понякога обаче молитвите и техните отговори биват възпрепятствани от демонична намеса. Виждаме това в Даниил 10:12–13, където отговорът на молитвите на Даниил е бил забавен за двадесет и един дни от княза на персийското царство.

Друга пречка пред молитвата е съмнението. Яков пише: „Но да моли с вяра, без да се съмнява ни най-малко; защото, който се съмнява, прилича на морска вълна, която се тласка и блъска от ветровете. Такъв човек да не мисли, че ще получи нещо от Господа“ (Яков 1:6–7). Думата за „съмнение“ в оригиналния език на Новия Завет е използвана и в Римляни 4:20. Тя е „ярък образ на вътрешно съмнение“ (А. Т. Робъртсън). Следващият стих (Яков 1:8) говори за нестабилността на колебливия човек. Съмнението и нестабилността вървят заедно. Човек, който не може да реши дали да се довери на Бога в молитва, няма да получи уверение за отговор. Съмнението е форма на неверие.

ИЗКЛЮЧВАТ ЛИ СЕ ВЗАИМНО МОЛИТВАТА И ДЕЙСТВИЕТО?

Когато християните са изправени пред труден избор, както индивидуално, така и като събрания, те казват: „Ами, молим се за това“, или „Разчитаме на Господ, защото не искаме да правим нещата, водени от плътта.“ Това поставя въпроса дали знаем кога е уместно да се молим и кога е уместно да действаме. Много често отговорът е, че е уместно да правим и двете. Молитвата без действие е много вероятно да е признак за неискреност. А действието без молитва е самонадеяност. „Служението без молитва е безсилно и безполезно“ (А. П. Гибс). Павел се е молел за хората и събранията, сред които служел, но също така ги посещавал, поучавал ги, съветвал ги и им изпращал писма. Иисус не само се е молел за Своите ученици, но също така ежедневно прекарвал много време с тях, като ги учел и подготвял да прилагат наученото в живота. Иисус Навиев и Давид са се молели преди битките, но е трябвало и да организират армиите си и да се бият. Ние трябва да се молим за изгубените, но трябва също така да прилагаме молитвите си в действие, като им свидетелстваме енергично. Трябва да се молим за съживление в личния си живот и в живота на събранието си, но това трябва да бъде придружено от изповед, изоставяне на греха (Пр. 28:13) и „вършене на първите дела“ (Откр. 2:5). Трябва да се молим да растем духовно, но към молитвите си трябва да прибавим и дисциплинирано изучаване и покорство на Словото. Фактът, че Бог отговаря на молитвата според волята Си, не означава, че тя ни освобождава от нашите човешки отговорности на служители и посланици на Христос.

„Ние, християните, твърде често заменяме делата с молитва. Молитвата е нещо добро, но когато се използва като заместител на покорството, тя не е нищо друго освен безсрамно лицемерие, жалко фарисейство. Нуждаем се от

«действени» събрания толкова, колкото и от молитвени — а може би и повече. Всяко истинско молитвено събрание започва, водено от Бога, който казва на Своя народ: «Идете и работете днес; молете се на лозето Ми да бъдат изпратени работници.» След това то продължава с отговора на християните: «Отивам, Господи, където и да ме пратиш, за да се свети Твоето Име навсякъде, за да дойде скоро царството Ти, за да бъде волята Ти както на небето, така и на земята.» Но ако то завърши, без никой да отиде никъде, по-добре изобщо да не е започвало. Също като вярата, и молитвата без дела е мъртва“

из „Шоколадовия войник“ от Ч. Т. Стъд

КАКВО ОЗНАЧАВА ДА СЕ МОЛИМ В ДУХА (ЕФ. 6:18, ЮДА 20)?

Това означава да се молим, водени или контролирани от Светия Дух. Означава да се молим с молитвите, които Духът влага в сърцата ни. Ако искаме да се молим в Духа, това означава, че в живота ни не бива да има нищо, което Го наскърбява. Да се молим в Духа, означава да се молим в съответствие с Божието Слово. Също така, молитвата с Духа е неотделима от молитвата с ума (1 Кор. 14:15). Човек, който се моли под контрола на Духа, не говори непознати езици. Водената от Духа молитва е разбираема както за онзи, който се моли, така и за онези, които слушат. Шестнадесети стих подчертава това, като казва: „Иначе, ако славиш с духа си, как ще каже: Амин! на твоето благодарение онзи, който е в положението на неучения, като не знае какво говориш?“

КОЛКО Е ВАЖНА МОЛИТВАТА?

Тя е най-голямата сила, която човек може да притежава.

*Молитвата мощ най-голяма на човека дава.
Всемогъщият дори на тази сила се поддава.
Предимство несравнимо — начин да покаже
грижата си нежна Всесилният Баща
за всички нужди и тревоги на Своите деца.*

(превод — Детелина
Георгиева)

„Молитвата е или изумителна сила, или позорен фарс. Ако е фарс, можеш да се молиш много и да получиш малко; ако е сила, можеш да се молиш малко и да получиш много“

д-р А. Ф. Шофлър

*Молитвата най-тъмни облаци изтласква,
и стълбата на Яков молитвата изкачва.
Тя израз дава на вяра и любов
и свежда от небето всеки благослов.
Молитвата възпрем ли, спираме борбата,
отпуска се лъкът, пречупва се стрелата.
Но Сатана трепери, щом съзре
светията, дори най-слаб, на колене.*

(превод — Детелина
Георгиева)

ИМА ЛИ ПОЛЗА ОТ МОЛИТВАТА?

„Някои хора подценяват молитвите на смирените Божии деца. Те повтарят думите в Йов «Какво ползва човека да призовава Всемогъщия?» Но Бог казва, че тези молитви разтърсват небето. Те подбуждат към действие князете на славата. Те са средството, чрез което на земята се раздава правда. Техният отговор е изумление за цялото творение. Преди последната присъда, преди на земята да върхлети това последно осъждане и преди да се установи окончателното и върховно царство на Бога, пред Господа ще бъде поднесен спомен за всички молитви на всички Негови деца. За това се говори в пета глава на Откровение. Там Йоан вижда видението с Агнето, четирите херувима и двадесет и четиримата старейшини. Всеки от старейшините държи златна чаша, а в чашата има тамян, който представя молитвите на всички Божии хора. Те всички се пазят като съкровище в златни чаши, в слава, тези скъпоценни молитви на Неговия народ.“

из „Обяснителни проповеди по Откровение“ от У. А.
Крисуел

Размислете над следните отговори на молитви, събрани от различни източници, и преценете сами за себе си.

ДАЛИ СА БИЛИ АНГЕЛИ?

В примерите за отговорени молитви често се разказва за божествена намеса чрез служението на ангели. Ето един от тях!

Веднъж един мисионер и неговият помощник китаец се връщали пеша с пари за своята болница. На смрачаване все още били далеч от дома. „Ще трябва да пренощуваме на това хълмче“ — казал мисионерът.

„Но в тези райони има бандити — отговорил другарят му. — Какво ще стане с парите?“

„Парите са за Божието дело. Ще помолим Господ да се погрижи за тях“ — бил отговорът. И така, след като се помолили заедно, те заспали. На следващата сутрин както те, така и Божиите пари били съвсем невредими и в безопасност.

Изминали месеци и един главатар на разбойническа банда бил докаран в болницата. Докато го лекували, той попитал: „Вие ходихте ли преди известно време в еди-кой-си град и донесохте ли оттам някакви пари?“

„Да!“

„Пренощувахте ли на едно хълмче с охрана от войници?“

„Пренощувахме на едно хълмче, но никакви войници не са ни пазили.“

„О, пазеха ви! — отвърнал бандитът. — Ние искахме да ви ограбим, но ни беше страх от двадесет и седемте войници!“

След време тази случка била разказана на едно събрание в Англия. Един от присъстващите казал на говорителя: „Но ние имахме молитвено събрание същата вечер, спомням си това — и като погледнал в дневника си, добавил, — и бяхме точно двадесет и седем души!“

(Неизвестен източник)

ЧУДОТО ПРИ ДЮНКЕРК

Господ все още може да укротява с думите Си ветровете и вълните, както е направил в Галилейското езеро преди много години.

Джон Е. Хънтър си спомня, че „в мрачните дни на Втората световна война крал Джордж VI, който беше християнин, призова народа си на един ден молитва. Британската армия беше заклецена в капан при Дюнкерк. Войските на Хитлер се готвеха да връхлетят върху тях със стратегическа маневра, наподобяваща хващане в клещи. Нямаше никаква надежда. Тогава кралят призова народа да се моли и хората го послушаха. Зная това, защото бях там. Беше в неделя. През следващите няколко дни протокът Ла Манш видя чудо — никакъв вятър, никакви вълни — дори лодки с гребла можеха да прекосят от Дюнкерк до белите скали на Англия. Всички войници избягаха; никой не беше изгубен. Това е известно като «Чудото при Дюнкерк».“

ЗАПОЗНАЙ СЕ С АВТОРА

Молитвата подрежда обстоятелствата по начини, които най-малко бихме очаквали според теорията на вероятностите. Ето пример за това, който прочетох в списание „Now“.

Преди година една християнка отишла на Лондонското летище, за да говори за Христос с пътниците, преминаващи през терминала. Тя се срещнала с една стюардеса, с която споделила Евангелието и тя приела Господ. След няколко минути обявили полета на стюардесата и тя трябвало да замине. Християнката извадила една книга от чантата си и казала: „Ето, вземи това и го прочети.“ Това била една книга от д-р Франсис Шефър. Когато стюардесата се качила на самолета, християнката се помолила: „Господи, моля те изпрати на този полет християнин, който да се погрижи за нея.“ По-късно стюардесата се свързала с момичето и му разказала, че докато седяла на седалката си в самолета и четяла книгата, един пътник отишъл при нея. „Какво мислите за книгата, която четете?“ попитал той. „Ами — отговорила тя, — аз съм християнка само от няколко минути и затова не мога много добре да я разбера.“ „Може би мога да ви помогна — отговорил пътникът. — Името ми е Франсис Шефър.“

ВОДЕНА ОТ ПЕПЕРУДА

Мнозина от нас познават разочарованието и яда да изгубят нещо и да не могат да го намерят. Накрая в отчаянието си се молим и Господ ни го показва. Хенри Бош ни разказва как Бог използвал една пеперуда за намирането на изгубен документ.

„Една бедна вдовица била много притеснена, когато получила призовка да заплати голяма сметка, която всъщност била вече платена. Понеже не можела да намери квитанцията, тя се уплашила, че ще трябва да плати сумата отново. Тя била похарчила повечето от парите си за погребението на съпруга си, затова отправила нарочна молба Господ да ѝ покаже къде да намери доказателството за плащането. Няколко дни по-късно един бирник позвънил на вратата на къщата на вдовицата и заплашил да заведе дело в съда, ако тя не донесе парите в следващите няколко дни. Точно в този момент една пеперуда влетяла през един отворен прозорец в къщата. Малкият ѝ син незабавно се втурнал да я преследва с надеждата да я добави към колекцията си за един училищен проект. Докато се опитвал да я хване, пеперудата кацнала на облегалката на един диван и пропъзляла зад него. Момчето не можело да премести тежката мебел само, затова помолило мъжа да му помогне. Когато избутали дивана настрани, някакъв лист хартия паднал на пода. Вдовицата го вдигнала, хвърлила му бърз поглед и очите ѝ се разширили от възмущение. За нейна най-голяма радост това била изгубената квитанция. Нейната усърдна молитва на вяра била чута от Бога.“

КАК МОЛИТВАТА СПАСИЛА РЕКОЛТАТА

Често Бог отговаря на молитви по начини, за каквито не сме си мечтали и в най-развихреното си въображение. Размислете върху следната случка, взета от „Хляб за всеки ден“.

„Един ревностен християнин от Япония имал овощна градина от хиляди дървета и напълно зависел от тях за издръжката на семейството си. Една сутрин той ужасен открил, че наполовина порасналите му плодове били нападнати от особен вид червеи, каквито никога дотогава не бил виждал. Почти всяко дърво било поразено. Той събрал семейството си и те всички извикали към Господа за помощ за разрешаване на проблема. Към вярата си прибавили и действия и от изгрев до залез се трудили дълго и старателно да изтребят вредителите. Но червеите продължавали да се размножават с хиляди.

Скоро станало очевидно, че усилията им ще се провалят. Тогава те отново се помолили за Божията помощ. Когато на следващата сутрин се върнали в градината, те с изумление видели стотици странни птици, накацали по дърветата. Час след час те поглъщали червеите, без да повреждат плодовете. Три дни по-късно при разходка из градината установили, че в нея вече няма и следа от вредителите. Бог използвал птиците да спаси реколтата им.“

ТЕРМОФОР ... И КУКЛА

Децата обикновено проявяват много по-богато въображение в молитвите си отколкото възрастните. Не е чудно, че получават такива поразителни отговори! За следващия разказ сме задължени на Хенри Бош.

„Д-р Хелън Роузвиеър, мисионерка в Заир (бившото белгийско Конго), разказа следната случка: Една майка в нашата мисия умря при преждевременно раждане. Опитвахме се да импровизираме инкубатор, за да спасим живота на бебето, но единственият термофор, който имахме, не подлежеше на ремонт. Затова по време на сутрешната молитва приканихме децата да се молят за бебето и за малката му сестричка, които сега бяха сираци. Едно от момиченцата се отзова така: «Скъпи Боже, моля Те изпрати днес термофор. Утре ще бъде твърде късно, защото дотогава бебето ще е мъртво. И мили Господи, моля те изпрати кукла за сестричката му, за да не бъде толкова самотна.» Същия следобед пристигна голям пакет от Англия. Децата нетърпеливо гледаха, докато го отваряхме. За голяма тяхна изненада под малкото дрехи имаше термофор! Тогава момиченцето, което се беше помолило толкова искрено, започна да рови по-надълбоко, възкликавайки: «Щом Бог е изпратил това, сигурна съм, че е изпратил и кукла.» И беше права! Небесният Отец е знаел предварително искрените молби на детето и 5 месеца по-рано е вложил в сърцата на жените от една група да сложат в пратката точно тези конкретни неща.“

СПЕЦИАЛНА МИСИЯ В ТУРЦИЯ

Един младеж, който завършвал университет на Източното крайбрежие на САЩ, почувствал силно желание да свидетелства на един от спасените си приятели. Той не направил това, преди да завършат, и пътищата им се разделили. И двамата били офицери във военновъздушните сили на САЩ, но в различни части на страната. Християнинът никога не забравил грижата си за своя приятел, макар никой от двамата да не знаел къде е другият. Затова той само се молел Бог да открие Евангелието на неговия приятел Том. Шест години покъсно християнинът бил разпределен в Турция. Един ден, докато работел на касата в магазина на базата, пред него изникнал неговият приятел Том! Уговорили си среща извън магазина. Том бил на специална мисия, която го довела в Турция за три дни, макар че базата му била буквално на хиляди километри в Америка. Те прекарвали деня в приятни разговори. Оказало се, че Том е самотен, че бракът му е пред разпад и че търси щастие. Той казал на християнина: „Ти изглеждаш толкова щастлив и спокоен, искам да бъда като теб.“ Това довело до свидетелство и до Евангелието и Том приел Господ Иисус. Два дни покъсно той отпътувал от Турция като спасен човек. Кой организирал тази специална мисия — военновъздушните сили или Бог?

БОЖЕСТВЕНО УРЕДЕНА СРЕЩА В АВТОБУСА

Когато Грег Ливингстън се завърна за кратко от мисионерското поле, той ме посети в Илинойс и сподели с мен един проблем, който възникнал в работата му. Преди да си тръгне, аз му казах: „Грег, в следващия град, който ще посетиш, има един старейшина, който трябва да знае за това, което ми каза днес. Ще ти дам неговия адрес, за да можеш да му разкажеш.“ Преди да си тръгне, ние се помолихме.

Грег бил толкова зает, когато пристигнал в следващия град в Средния запад, че не могъл да отиде при старейшината. Две седмици по-късно той ми писа от Лос Анджелис и обясни, че е имал толкова много срещи, интервюта и конференции, че не е успял да се срещне със старейшината, но добави още: „Все още имам желание да се срещна с него, но оставям това в Божиите ръце.“

След срещите си в Лос Анджелис Грег се качил на един автобус на фирмата „Грейхаунд“, за да се върне на Източното крайбрежие за полета си за Европа. Автобусът бил празен, преди да стигне до Ривърсайд. Когато започнал да се пълни, Грег помолил Господ да доведе на седалката до него някой млад човек, за да може да му свидетелства. Последното място, което трябвало да бъде заето, било мястото до Грег, но на него седнал един възрастен господин. Грег си помислил: „Млад или стар, аз си имам своята задача“, и така започнал да говори на човека за Христос. Човекът казал: „Колко е странно да ми говорите за Господ Исус. Аз съм новороден християнин!“

„Така ли? — казал Грег. — Аз се казвам Грег Ливингстън.“

Мъжът отвърнал: „Моето име е ...“ — и казал името на старейшината от Средния запад, с когото Грег не успял да се свърже.

Този човек и съпругата му били взели кола под наем, за да посетят дъщеря си във Финикс, Аризона. Но колата трябвало да бъде предадена в Ривърсайд, затова старейшината оставил жена си във Финикс, закарал колата в Ривърсайд, и се качил на автобуса, за да се върне във Финикс.

Като си помислите за всичките автобуси на „Грейхаунд“ в Съединените Щати, за всичките градове, които обслужват, за всичките часове на разписанията им, за всичките места в тях, виждате, че Бог е организиран стечението на обстоятелствата по *забележителен* начин, за да уреди тези двама мъже да седнат един до друг — в отговор на молитва.

СЕМЕТО, КОЕТО ДАЛО ПЛОД

Когато един библейски учител и трима по-млади християни изпуснали влака си на парижката гара Север, те решили да използват времето с китарите и Библиите си. Докато кротко пеели, млади хора от различни страни се събрали да си говорят. Последвало оживено време на свидетелстване.

Един млад американец дошъл при тях и попитал дали може да си остави чантата при тях, докато отиде да си купи билет.

„Разбира се — приветствал го някой. — Откъде си?“

„От Чикаго.“

„Така ли? Този човек с нас е от Чикаго.“

Библейският учител казал: „Привет! Аз съм Боб Грейсън.“

„Аз съм Тери Флин.“

„Къде живееш в Чикаго?“

Както се оказало, той живеел на две преки от църквата, в която служел библейският учител. Тери не изглеждал въодушевен, докато учителят му говорел за спасението на душата, и накрая попитал: „Наистина ли мислите, че ще ме спасите на железопътна гара в Париж?“

„Не, аз не мога да спася никого, Тери. Само Господ Иисус може да направи това. Но искам да ти кажа нещо. Нищо в живота не става случайно. Не е случайност и че ние се срещнахме тук. Аз вярвам, че Бог ти говори и ще направиш добре да Го послушаш.“

Очевидно отегчен, Тери отишъл да си купи билета. Не след дълго християните потеглили към Брюксел, като помолили Бога да се погрижи за хората, с които разговаряли.

Няколко години по-късно, когато Боб Грейсън служел на Господа в Ирландия, му се наложило да се върне в Щатите за една конференция и му се удала възможността да прекара една неделя в своята църква. В края на сутрешното събрание един негов млад приятел, Дан Олсън, отишъл при него и му казал: „Господин Грейсън, искам да ви запозная с един мой приятел християнин. Това е Тери Флин.“

Името му звучало познато, но Боб не могъл веднага да се сети, затова решил да спечели малко време, като задавал общи въпроси. Накрая му просветнало и го попитал: „Тери, не ти ли говорих веднъж за Господ Иисус на Гар дю Нор в Париж?“

Тери бил толкова изненадан, че отстъпил назад, а после признал, че е бил той. После разказал как Господ го намерил.

След като взел влака за Германия, той решил да хване автостоп до Виена. Две момчета и едно момиче, всички християни, с един фолксваген, го качили. Момичето, което се оказало от едно предградие на Чикаго, му свидетелствало и му разказало за едно християнско ранчо в Колорадо, където тя понякога ходела.

На следващото лято, когато бил отново у дома в Чикаго, Тери потърсил момичето. Тя отново му свидетелствала и темата за ранчото в Колорадо пак била засегната. През август той имал една свободна седмица и решил да отиде там на почивка. През последния ден от ваканцията си Тери бил сам в басейна, когато дошъл един друг младеж, завързал разговор с него и не след дълго го довел до Христос.

Семето, посято на парижката жп гара и поливано с молитва, дало плод години по-късно. В този конкретен случай Бог дал възможност на библейския учител да научи за плода. А колко често свидетелстваме и се молим, без да научим какво е постигнато за Бога — не и преди вечността.

ЧОВЕКЪТ ГРЕШАЛ, БОГ БИЛ ПРАВ

Когато по Божие откровение Кларънс Джоунс и Рубин Ларсън решили да основат мисионерска радиостанция, въпросът бил къде да стане това.

Заедно със своите колеги те пламенно се молели Господа да ги заведе на правилното място. Докато очаквали Неговото напътствие, Той сякаш им казал „Еквадор“.

Но други гласове изказвали несъгласие. Държавният департамент на САЩ отговорил: „Наличната информация показва, че Еквадор е неподходящо място за излъчване на радиосигнал. Стойте колкото може по-далеч от екватора, ако искате да имате успех. Опитайте в някоя друга страна, но стойте далеч от екватора.“

Една производствена компания, която изследвала възможностите за радиоизлъчване в Еквадор, докладвала: „Поради големите количества отлагания на минерални руди в планините може да се очаква, че всеки радиосигнал, излъчван от такава точка, ще бъде изгубен или много по-слаб поради поглъщането от земята.“

В книгата „Семена във вятъра“ Франк С. Куук разказва как Господ завел мисионерите до Кито, „въпреки техническите сведения, умните съвети на хората и призивите на много приятели християни за основаване на радиото в еквадорското пристанище Гуаякил.“ Там, в Кито, било основано НСJB — Гласът на Андите, Благовестие на благословенията на Христос Исус.

Куук твърди още: „Последващата история доказва без сянка на съмнение, че човекът е грешал, а Бог е бил прав. Колкото по-нависоко се изкачваш и колкото по-близо си до екватора, толкова по-добър е сигналът!“

Кито е на височина 3000 м в планината и само на шестнадесет километра южно от екватора.

СИЛАТА НА МОЛИТВИТЕ НА ЕДНА МАЙКА

Една майка от Ню Джърси, Доротей Клап, притеснена от условията в средното училище, където учели двамата ѝ сина, се молела Бог да посети това училище със Своето спасение и от Рамзи да потекат благословения до всички краища на земята.

Един ден нейният син, Дан Клап, се върнал у дома с новината, че един ученик на име Джордж Въруер е претърпял травма на врата, и тя започнала да се моли за него.

След време Джордж отишъл на местната жп гара и взел една брошура от един рафт на стената. Брошурите били поставени там от господин и госпожа Клап.

След това Джордж започнал да посещава библейския клуб, на който Дан Клап бил председател. Един ден очакваните говорители не се появили и Дан провел беседата. Тръгвайки за библейския лагер „Слово на живот“, той бил измъчван от съжаление, че не е могъл да обясни пътя на спасението по-ясно. Затова написал от лагера писмо, в което обяснявал какво означава Евангелието на Йоан за него.

Копие от писмото плюс Евангелието на Йоан получили всички, записани в библейския клуб през 1953–54 г. Джордж жадно погълнал Евангелието на Йоан, след което приел Господ Исус за свой Господар и Спасител. На една от евангелизациите на Били Греъм в Медисън Скуеър Гардън той пристъпил напред, за да изрази публично посвещението си на Христос.

Малко след това, когато учел в колеж в южните щати, Джордж се срещнал с един пламенен християнин на име Дейл Ротън. Докато изучавали Библията заедно и се запознавали със строгите изисквания на християнското ученичество, те стигнали до извода, че Спасителят има предвид точно онова, което казва, и че те трябва да Му се подчиняват безусловно.

Джордж се записал в Мууди Байбъл Инститют в Чикаго, а Дейл — в Уийтън Колидж. Те започнали да провокират други млади хора да

оставят всичко и да последват Христос. Организирали молитвени събрания, продължаващи цяла нощ, където се молели за евангелизирането на света. По Коледа и през летните ваканции водели групи в Мексико. Формирало се сдружение с името „Изпрати Светлината“, което по-късно в чужбина станало известно като „Операция Мобилизация“.

От това начало работата се разпространила в Испания, Турция, след това из цяла Европа, до Близкия изток и Азия. С помощта на два кораба Евангелието стигнало до Африка и до Южна Америка.

Една единствена жена в Ню Джърси се молила Бог да посети едно училище със Своето спасение. Той направил това! Пресметнато е, че стотици ученици са били достигнати за Христос след обръщението на Джордж Върнер.

Тя се молила Благата вест да потече от Рамзи към четирите края на земята. И действително станало така. Чрез благовестителските екипи, чрез литература и чрез два кораба, посланието на спасението било прогласено по целия свят.

И всичко това, защото една жена се молела!

КАТО ДА НАМЕРИШ ИГЛА В КУПА СЕНО

Това станало много години след обръщението на Джордж Въруер. Той бързал към летището в Катманду, Непал, за да хване полет за Лондон. Когато скочил от таксито, забравил чантата си в багажника. Когато самолетът излетял, той се сетил, че в чантата са Библията му и няколко много важни папки. Веднага изстрелял молитва към Бога, като Го помолил по някакъв начин да си върне чантата. Това не било много вероятно, като се има предвид броят на такситата и нечестността на много от шофьорите.

На следващия ден Рон Пени, един от колегите на Джордж, се качил на един разнебитен автобус от Катманду за Индия. След няколко километра автобусът се счупил. Пооправили го, за да тръгне, но след няколко километра отново отказал. Услужливи хора помогнали с въже. Когато закъсал за трети път, Рон Пени съвсем правилно стигнал до заключението, че никога няма да стигнат до Индия с тази скорост.

Той убедил другите двама мисионери, които пътували с него, да се върнат в Катманду, Рон с една голяма торба, а мисионерите с два големи куфара. Най-накрая успели да стопират един голям самосвал. Неговият път обаче свършвал в покрайнините на града — доста далеч от мястото, до което искали да стигнат.

Точно където спрял камионът, имало едно самотно такси. Ако Рон бил сам, нямало да отвори багажника на колата, но заради куфарите на другите мисионери трябвало да го направи. Там, на дъното на багажника, била чантата на Джордж.

Колко прекрасно работи Господ! Дълга, сложна серия от събития, която довела до връщането на чантата.

Има ли полза от молитвата? Фактите говорят сами за себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.